

เจตคติของนักศึกษาต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอน รายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต*

สุธานันท์ กัลกะ** พย.ม. (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)

ขวัญตา ภูริวิทยาธีระ*** พย.ม. (สุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวชศาสตร์)

ปณิดา พุ่มพุทธร**** พย.ม. (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)

บทคัดย่อ: การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 รุ่นที่ 23/2 และ 23/3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี จำนวน 191 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเจตคติต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 ต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ย 3 อันดับแรกคือ การใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาในการดูแลผู้ป่วย ทำให้มีส่วนร่วมในการทำงานเป็นทีม และทำให้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น ซึ่งทั้ง 3 ข้ออยู่ในระดับดี การวิจัยในครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนโดยเฉพาะช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การทำงานเป็นทีม และการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ดังนั้น ควรมีการสนับสนุนให้ผู้สอนได้ผลิตและพัฒนาสื่อการเรียนการสอนในรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะการเรียนรู้อย่างผู้มีภูมิรู้และเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: เจตคติ ภาพยนตร์ นักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิต การพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต สื่อภาพยนตร์

*การวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนจากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี

**Corresponding author, พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ (ด้านการสอน) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี, E-mail: suthanan_p@windowslive.com

***พยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ (ด้านการสอน) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี

****พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ (ด้านการสอน) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การใช้ภาพยนตร์ในการเรียนการสอนจากการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์ พบว่า ในต่างประเทศภาพยนตร์ถือได้ว่าเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับการเรียนการสอนนักศึกษาในสาขาจิตวิทยา สังคมสงเคราะห์ การแพทย์ การพยาบาล และการให้คำปรึกษา เป็นต้น (Rosenstock, 2003) นอกจากนี้พบว่าภาพยนตร์เป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการทำความเข้าใจของนักเรียนในประสบการณ์ของผู้ป่วยจิตเภท (Wedding, Boyd, & Niemiec, 1999) เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจปรากฏการณ์ความเจ็บป่วยและความผิดปกติต่างๆ ของโรคทางจิตเวช เนื่องจากการนำสื่อภาพยนตร์มาใช้ในการเรียนการสอนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาวิชาในลักษณะความเป็นรูปธรรมมากขึ้น ต่างจากการใช้ภาพยนตร์ในการเรียนการสอนในประเทศไทยพบว่า สื่อภาพยนตร์ส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องทางภาษา มีงานวิจัยเพียง 1 ชื่อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนทางการแพทย์

การจัดการศึกษาในวิชาชีพพยาบาล มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์ สามารถเผชิญปัญหา และตัดสินใจในการแก้ปัญหาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ การจัดการศึกษาจึงต้องฝึกให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ตลอดเวลาและต่อเนื่อง โดยประยุกต์ใช้กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ใช้หลักตรรกะในสถานการณ์การพยาบาลอย่างเหมาะสม (อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย, 2539 อ้างใน ชุตติกาญจน์ ฉัตรรุ่ง และณิชาธิ์ รัตนกิตติกันต์, 2547) ดังนั้น การจัดการศึกษาจำเป็นต้องมีการพัฒนาตลอดเวลา โดยผู้สอนนำวิธีการที่หลากหลายและมีความเหมาะสม มุ่งเน้นทักษะและกระบวนการมาใช้ในการเรียนการสอนทางการแพทย์ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์และเป็นพยาบาลวิชาชีพที่มีคุณภาพ

การจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต ซึ่งเป็นวิชาทางการแพทย์ที่มุ่งศึกษาแนวคิด หลักการ การพยาบาลแบบองค์รวมบนพื้นฐานทฤษฎีการดูแลด้วยความเอื้ออาทรแก่บุคคลทุกช่วงวัยที่มีภาวะเสี่ยงและมีปัญหาทางจิตด้านความคิด การรับรู้ ความจำ สติปัญญา ความสนใจ สมาธิ การเคลื่อนไหว อารมณ์พฤติกรรม การใช้สารเสพติด และการทารุณกรรม โดยใช้กระบวนการพยาบาลในการบำบัดรักษา การฟื้นฟูสภาพทั้งรายบุคคล รายกลุ่ม การสร้างสัมพันธ์ภาพเพื่อการบำบัด โดยคำนึงถึงความเป็นมนุษย์ หลักจริยธรรมและหลักสิทธิมนุษยชน เลือกใช้ทรัพยากร เทคโนโลยี ผสมผสานภูมิปัญญาท้องถิ่น มุ่งเสริมสร้างศักยภาพของบุคคลในการดูแลตนเอง (สถาบันพระบรมราชชนก, 2551) ที่ผ่านมาการเรียนการสอนเป็นการบรรยาย ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ประเมินผลการจัดการเรียนการสอนว่า รายวิชามีความเป็นนามธรรม บางประเด็นเป็นเรื่องปกปิด อธิบายได้ค่อนข้างยาก ประกอบกับนักศึกษาที่มีความรู้สึกต่อผู้ป่วยจิตเวชว่าเป็นผู้ป่วยที่ยากต่อการเข้าไปพูดคุยด้วยหรือให้การดูแลการเรียนการสอนโดยการบรรยายเพียงอย่างเดียว ทำให้นักศึกษาไม่เข้าใจในปรากฏการณ์ความเจ็บป่วยทางจิตเวช (วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสราษฏร์ธานี, 2552) ผู้วิจัยจึงนำภาพยนตร์มาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อทำให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจในอาการวิทยาและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดโรคทางจิตเวช

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าการศึกษาเจตคติของนักศึกษาต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะทำให้ทราบว่าภาพยนตร์ที่นำมาใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนนั้นนักศึกษามีเจตคติอย่างไร ซึ่งจะส่งเสริมบรรยากาศของการเรียนการสอน และทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และทำให้ผู้เรียนสามารถมองเนื้อหาวิชาได้เป็นนามธรรมมากขึ้น เกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

ศึกษาเจตคติของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 ต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต

กรอบแนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวคิดของเดคการ์เดล (Dale, 1996) ที่จัดระดับการเรียนรู้ตามสภาพการรับรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนเมื่อสัมผัสกับสิ่งเร้า โดยแบ่งในลักษณะของความเป็นนามธรรมไปสู่รูปธรรม ซึ่งแสดงผลของการเรียนรู้มากไปน้อยตามลำดับในรูปแบบของกรวยประสบการณ์ (cone of experience) โดยประสบการณ์จากภาพยนตร์เป็นการบันทึกภาพเรื่องราวภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ลงบนแผ่นฟิล์ม เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการได้เห็น และการได้ยิน การนำภาพยนตร์มาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนเพื่อทำให้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนได้รวดเร็วขึ้น

สื่อภาพยนตร์ยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาที่ยากซับซ้อนได้ง่ายขึ้นในระยะเวลาอันสั้น และสามารถช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น มีความเข้าใจตรงกัน และเกิดประสบการณ์ร่วมกัน ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง และกับผู้สอนด้วย ช่วยสร้างเสริมลักษณะที่ดีในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ (กิดานันท์ มลิทอง, 2548; วรพจน์ นวลสกุล, 2550)

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใด ๆ ซึ่งแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมในลักษณะชอบ ไม่ชอบ อาจเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย พอใจ ไม่พอใจ ต่อสิ่งใด ๆ

ในลักษณะเฉพาะตัวตามทิศทางของทัศนคติที่มีอยู่ และจะเป็นตัวกำหนดแนวทางของบุคคลในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนอง (พรณรงค์ สิงห์สำราญ, 2550) องค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย องค์ประกอบด้านการคิด ด้านอารมณ์และด้านพฤติกรรม สำหรับปัจจัยที่ทำให้เกิดเจตคติคือ ปัจจัยโดยตรง ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ และการประเมินผลการกระทำ และปัจจัยโดยอ้อม ได้แก่ ตัวแปรภายนอก อายุ เพศ ศาสนา การศึกษา หรือเจตคติต่อเป้าหมายอื่น ๆ (พวงรัตน์ บุญญาทวีรัตน์, 2533 อ้างใน วาสนา แก้วหล้า, 2538) นอกจากนี้ ประสบการณ์เฉพาะ การสอน และตัวอย่างเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดเจตคติได้เช่นเดียวกัน (พรณรงค์ สิงห์สำราญ, 2550)

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยแบบพรรณนา เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 ต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาเป็นนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี ที่เรียนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต รุ่นที่ 23 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 297 ราย กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 รุ่นที่ 23/2 และ 23/3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี จำนวน 191 ราย ทำการคัดเลือกแบบเจาะจง โดยกำหนดคุณสมบัติตามเกณฑ์คัดเข้า ได้แก่ เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ระหว่างเดือนมิถุนายน ถึงเดือนกันยายน 2552 และสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 5 ข้อ สร้างโดยผู้วิจัย ประกอบด้วย เพศ อายุ ประสบการณ์ในการเรียนการสอนโดยใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์ รายวิชาที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์และความรู้สึกต่อการเรียนการสอนโดยใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์

ส่วนที่ 2 เจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงจากชุดคำถาม จันทรุ่ง และนิษารีย์ โรจนกิตติกันต์ (2547) เพื่อให้มีความเหมาะสมกับนักศึกษา ข้อคำถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ แบ่งเป็นข้อคำถามทางบวกจำนวน 17 ข้อ และข้อคำถามทางลบจำนวน 8 ข้อ หากค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.50–5.00 แสดงว่าเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์อยู่ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50–4.49 แสดงว่าเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์อยู่ระดับดี ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50–3.49 แสดงว่าเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์อยู่ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50–2.49 แสดงว่าเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์อยู่ระดับไม่ดี และค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00–1.49 แสดงว่าเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์อยู่ระดับไม่ดีมาก

แบบสอบถามเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตได้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นอาจารย์พยาบาล จำนวน 3 ท่าน หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ราย พบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .73 และเมื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .79

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ภาพยนตร์จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ “I am Sam,” “The Unsaid,” “The Restroom,” “The Living and the Dead,” และ “A Beautiful Mind” โดยภาพยนตร์ทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัยเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาตรงกับรายวิชาและมีเสียงบรรยายภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยมอบหมายให้นักศึกษาดูภาพยนตร์โดยมีอาจารย์ประจำกลุ่มเป็นผู้ดูแลและแลกเปลี่ยนเรียนรู้สาระที่ได้จากการดูภาพยนตร์

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงวิธีการดำเนินการวิจัย วัตถุประสงค์และรายละเอียดของขั้นตอนการวิจัย โดยข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ การนำเสนอผลการวิจัยเป็นภาพรวมและนักศึกษาที่เข้าร่วมมีสิทธิ์ยกเลิกการเข้าร่วมวิจัยได้ตลอดเวลา ซึ่งจะไม่ผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้นต่อนักศึกษา

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างให้ตรงตามเกณฑ์ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย การดำเนินการวิจัย รวมถึงชี้แจงถึงสิทธิในการปฏิเสธการตอบแบบสอบถามโดยไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียนให้กลุ่มตัวอย่างรับทราบ
2. เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเจตคติต่อการใช้อุปกรณ์ภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตเมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษาที่ 1 ทันที
3. ตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนของแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและเจตคติของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 ต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 จำนวน 191 ราย ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 86.4) อายุระหว่าง 20-25 ปี (ร้อยละ 83.7) มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์ (ร้อยละ 67.0) และรู้สึกชอบการเรียนการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์ที่ผ่านมา (ร้อยละ 70.2) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (N = 191)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	165	86.4
ชาย	26	13.6
อายุ (ปี)		
20 – 25	160	83.7
26 – 30	27	14.3
31 – 35	4	2.0
ประสบการณ์ในการเรียนการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์		
เคย	128	67.0
ไม่เคย	63	33.0
ความรู้สึกในอดีตต่อการเรียนการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์		
ชอบ	134	70.2
ไม่ชอบ/ไม่แน่ใจ	2	1.0
ไม่ระบุคำตอบ	55	28.8

นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 มีเจตคติต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต โดยรวมอยู่ในระดับดี ($M = 3.87$, $SD = 0.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การใช้สื่อภาพยนตร์ ในการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาในการ

ดูแลผู้ป่วยในระดับดี ($M = 4.47$, $SD = 0.55$) รองลงมา คือ การใช้สื่อภาพยนตร์ทำให้มีส่วนร่วมในการทำงาน เป็นทีมอยู่ในระดับดี ($M = 4.46$, $SD = 0.57$) และการใช้สื่อภาพยนตร์ทำให้มีส่วนร่วมในการเรียน การสอนมากขึ้นอยู่ในระดับดี ($M = 4.43$, $SD = 0.57$) ตามลำดับ ดังตารางที่ 2

สุทธานันท์ กัลละ และคณะ

ตารางที่ 2 ข้อมูลแสดงเจตคติของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตชั้นปีที่ 3 ต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต (N = 191)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่า เฉลี่ย	SD	แปลผล
	n (%)	n (%)	n (%)	n (%)	n (%)			
1. มีกระบวนการคิดจาก หลักฐานข้อเท็จจริง	68 (35.6)	123 (64.4)	-	-	-	4.36	.48	ดี
2. มีทักษะการแก้ปัญหาโดย บูรณาการความรู้ในรายวิชา	58 (30.4)	123 (64.4)	10 (5.2)	-	-	4.25	.54	ดี
3. พัฒนาความสามารถใน การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	77 (40.3)	108 (56.5)	6 (3.1)	-	-	4.37	.54	ดี
4. มีส่วนร่วมในการเรียน การสอนมากขึ้น	89 (46.6)	97 (50.8)	4 (2.1)	1 (0.5)	-	4.43	.57	ดีมาก
5. มีส่วนร่วมในการทำงาน เป็นทีม	90 (47.1)	95 (49.7)	5 (2.6)	1 (0.5)	-	4.46	.57	ดี
6. ส่งเสริมทักษะการสืบค้น	56 (29.3)	127 (66.5)	8 (4.2)	-	-	4.25	.52	ดี
7. พัฒนาให้ท่านมีพัฒนาการ การเรียนรู้	65 (34.0)	119 (62.3)	6 (3.1)	1 (0.5)	-	4.30	.55	ดี
8. พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ เกี่ยวกับผู้ป่วย	95 (49.7)	91 (47.6)	5 (2.6)	-	-	4.47	.55	ดี
9. มีภาระงานเพิ่มมากขึ้นเมื่อ เทียบกับวิธีการบรรยาย	30 (15.7)	61 (31.9)	53 (27.7)	45 (23.6)	2 (1.0)	3.38	1.04	ปานกลาง
10. เตรียมความพร้อมของ ตนเองก่อนเรียน	26 (13.6)	125 (65.4)	25 (13.1)	15 (7.9)	-	3.85	.75	ดี
11. เพิ่มภาระงานให้กับท่าน และอาจารย์	15 (7.9)	35 (18.3)	47 (24.6)	87 (45.5)	7 (3.5)	2.81	1.03	ปานกลาง
12. ไม่มีผลต่อการพัฒนาความ ตื่นตัวด้านการเรียน	11 (5.8)	20 (10.5)	14 (7.3)	109 (57.1)	37 (19.4)	2.26	1.07	ไม่ดี
13. ไม่จำเป็นต้องเรียนเพิ่มจาก การบรรยายเนื้อหา	5 (2.6)	14 (7.3)	11 (5.8)	121 (63.4)	40 (20.9)	2.07	.89	ไม่ดี

เจตคติของนักศึกษาต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต

ตารางที่ 2 ข้อมูลแสดงเจตคติของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตชั้นปีที่ 3 ต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต (N = 191) (ต่อ)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่า เฉลี่ย	SD	แปลผล
	n (%)	n (%)	n (%)	n (%)	n (%)			
14. เข้าใจเนื้อหาของรายวิชา และเกิดความคิดรวบยอด	72 (37.7)	106 (55.5)	7 (3.7)	6 (3.1)	-	4.28	.68	ดี
15. รู้สึกเข้าใจผู้ป่วยและ ครอบครัว และชุมชน	65 (34.0)	116 (60.7)	8 (4.2)	2 (1.0)	-	4.28	.59	ดี
16. สามารถแลกเปลี่ยนเรียน รู้ได้มากขึ้น	40 (20.9)	142 (74.3)	9 (4.7)	-	-	4.37	2.92	ดี
17. เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอน รูปแบบใหม่	82 (42.9)	103 (53.9)	4 (2.1)	1 (0.5)	-	4.40	.56	ดี
18. ทำให้ทันทันสมัยและ ทันโลกอยู่ตลอดเวลา	55 (28.8)	115 (60.2)	20 (10.5)	1 (0.5)	-	4.17	.62	ดี
19. เข้าใจโลกกว้างมากกว่า การเรียนบรรยาย	66 (34.5)	111 (58.1)	11 (5.8)	3 (1.6)	-	4.25	.63	ดี
20. ได้เรียนรู้อย่างใกล้ชิด กับอาจารย์	37 (19.4)	122 (63.9)	24 (12.6)	7 (3.7)	1 (0.5)	3.98	.72	ดี
21. เพิ่มความรู้สึกเครียดต่อ การเรียน	4 (2.1)	35 (18.3)	45 (23.6)	98 (51.3)	9 (4.7)	2.62	.91	ปานกลาง
22. เรียนรู้ได้ช้ากว่าการเรียน ด้วยวิธีการบรรยาย	4 (2.1)	18 (9.4)	24 (12.6)	127 (66.5)	18 (9.4)	2.48	2.99	ไม่ดี
23. สะดวกไม่จำกัดเวลาและ สถานที่ในการเรียน	22 (11.5)	100 (52.4)	47 (24.6)	20 (10.5)	2 (1.0)	3.62	.86	ดี
24. มีความรู้เพิ่มขึ้นและนำไป ประยุกต์ใช้ในการฝึก ภาคปฏิบัติ	82 (42.9)	105 (55.0)	3 (1.6)	1 (0.5)	-	4.40	.55	ดี
25. มีการให้ข้อมูลย้อนกลับและ ได้พัฒนากระบวนการ เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง	75 (39.3)	114 (59.7)	2 (1.0)	-	-	4.38	.51	ดี
คะแนนรวม						3.87	.87	ดี

การอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า เจตคติของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตชั้นปีที่ 3 ต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณารายชื่อที่นักศึกษาให้คะแนนสูงสุด 3 อันดับแรกพบว่าการใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาในการดูแลผู้ป่วย ทำให้มีส่วนร่วมในการทำงานเป็นทีม และทำให้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น

จากผลการวิจัยอธิบายได้ว่า การที่นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต อาจเนื่องมาจากสื่อภาพยนตร์ช่วยให้นักศึกษามีความเข้าใจในปรากฏการณ์การเจ็บป่วยของผู้ป่วยจิตเวช อาการทางจิตเวช ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเจ็บป่วยหรือการฟื้นฟูหายจากอาการทางจิตเวช ตลอดจนการใช้ชีวิตของผู้ป่วยจิตเวชในเนื้อหาได้มากขึ้น ซึ่งมาจากคุณสมบัติของภาพยนตร์ที่มีทั้งภาพและเสียง รวมถึงภาพยนตร์แต่ละเรื่องสะท้อนให้เห็นเรื่องราวที่มาของการเจ็บป่วยทางจิตเวชในแต่ละอาการ สอดคล้องกับการให้ความหมายของภาพยนตร์โดยกระทรวงวัฒนธรรม (2555) ว่าภาพยนตร์คือ การถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ในลักษณะที่แสดงให้เห็นภาพเคลื่อนไหวที่มีช่วงเวลาและสถานที่เข้ามาเกี่ยวข้องในช่วงเวลาที่จำกัด ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หรือเป็นการแสดงให้เห็นเหมือนจริง หรืออาจเป็นการแสดงและสร้างภาพจากจินตนาการของผู้สร้างก็ได้ เพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ร่วมไปกับภาพยนตร์ในขณะที่กำลังนั่งชม และ ประมะ สตะเวทิน (2526) ซึ่งกล่าวว่า ภาพยนตร์เป็นสื่อที่สามารถสื่อสารได้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูง เมื่อเทียบกับสื่ออื่นๆ เพราะภาพยนตร์นั้นมีทั้งเสียงและภาพ รวมถึงเนื้อหาที่สามารถถกแถลง

มาจากผู้เขียนบท อาจแตกต่างในด้านเนื้อหา แต่ก็สามารถสื่อให้ผู้รับชมได้เข้าใจสิ่งที่ภาพยนตร์ต้องการสื่อได้ดีที่สุด

ในการนำสื่อภาพยนตร์มาใช้ในการเรียนการสอนสามารถช่วยเสริมสร้างบทเรียนและการสอนของผู้สอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นแต่ผู้สอนต้องตั้งวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนในการนำภาพยนตร์มาใช้ เช่น เพื่อการแลกเปลี่ยนเพื่อกระตุ้นความสนใจ เป็นต้น ตลอดจนพิจารณาถึงประโยชน์และคุณค่าของการนำภาพยนตร์มาใช้เพื่อประสิทธิภาพของการสอน (สุวิทย์ คำณี, 2550) สอดคล้องกับสุขเจริญ ตั้งวงษ์ไชย (2550) กล่าวว่า การนำภาพยนตร์มาเป็นสื่อในการให้ความรู้ทางด้านสุขภาพจิต จะสามารถเข้าถึงคนได้ง่ายกว่าและเข้าใจง่ายขึ้นเนื่องจากการนำเสนอเรื่องราวที่มีภาพการเคลื่อนไหว ภาพยนตร์สามารถสร้างให้เกิดปัญหาและตอบปัญหานั้นได้โดยการเล่าเรื่องเอง อีกทั้งยังให้แง่คิดโน้มน้าวจิตใจได้ง่าย เช่น ภาพยนตร์เรื่อง “A Beautiful Mind” นำเสนอเรื่องราวชีวิตของผู้ป่วยจิตเภท กล่าวคือ จอห์น แนช (John Nash) ซึ่งเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง ประสบความสำเร็จได้รับรางวัลโนเบล จึงทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้มีความน่าสนใจ ผู้ชมสามารถเรียนรู้และเข้าใจโรคทางจิตเวชและเข้าใจผู้ป่วยได้มากขึ้น รวมถึงสร้างความเข้าใจให้สังคมได้ว่าผู้ป่วยโรคทางจิตเวชไม่สามารถเอาชนะความเจ็บป่วยหรือดีขึ้นได้ด้วยตัวเอง การรักษาด้วยไฟฟ้าหรือการรักษาด้วยยา บางทีก็ไม่อาจทำให้อาการดีขึ้นเพียงลำพัง สิ่งที่จะทำให้ดีขึ้นคือ ความเข้าใจจากครอบครัว บุคคลรอบข้าง และสังคม (กรมสุขภาพจิต, 2550) เช่นเดียวกับหม่อมหลวงสมชาย จักรพันธุ์ (2550) กล่าวว่า การใช้สื่อภาพยนตร์เป็นตัวแทนในการเปิดเผยถึงเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะเรื่อง “A Beautiful Mind” เนื้อหาของเรื่องมีบางส่วนที่คล้ายคลึงใกล้เคียงกับชีวิตจริงของคนหลายคน เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยสอนและทำให้เรียนรู้ว่าการเจ็บป่วยทางสุขภาพจิตและจิตเวช ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นกับคนที่ไร้การศึกษาหรือฐานะไม่ดีเท่านั้น

ในความเป็นจริงการเจ็บป่วยทางสุขภาพจิตและจิตเวชสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกชนชั้น และสภาพของอาการก็มีความแตกต่างกัน ซึ่งต่างไปจากการรับรู้เดิมของคนในสังคม

การสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์เกี่ยวกับการใช้ภาพยนตร์ในการเรียนการสอนพบว่า ในต่างประเทศ ภาพยนตร์ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสำหรับการเรียนการสอนนักศึกษาในสาขาจิตวิทยา สังคมสงเคราะห์ การแพทย์ การพยาบาล และการให้คำปรึกษา เป็นต้น (Rosenstock, 2003) เพราะ ภาพยนตร์เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการทำความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับประสบการณ์การเจ็บป่วยของผู้ป่วยจิตเภทและความผิดปกติต่างๆ ของโรคทางจิตเวช (Wedding, Boyd, & Niemiec, 1999) เช่นเดียวกับประเทศไทยที่มีการนำภาพยนตร์มาใช้ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์การเจ็บป่วยของผู้ป่วยจิตเภทความผิดปกติต่างๆ ของโรคทางจิตเวช และปรากฏการณ์ต่างๆ ในสังคมในส่วนของกรวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ในการเรียนการสอนทางการพยาบาล สุขภาพจิตและจิตเวชในนักศึกษาพยาบาลพบว่า มีการวิจัยเพียง 1 ชื่อเรื่อง โดยเป็นการศึกษาของภาวดี เหมทานนท์ (2545) ที่ศึกษาผลของการใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อในการเรียนรู้ ในรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 รุ่นที่ 21 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยการใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อในรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตในภาพรวมอยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ การใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อนี้มีความเหมาะสมเป็นอย่างมากสำหรับการเรียนรู้ในรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต เพราะทำให้สามารถเปลี่ยนเนื้อหาที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น ง่ายต่อการเข้าใจจดจำได้ เชื่อมโยงความคิดได้ อีกทั้งสนุก ไม่เบื่อหน่าย และสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติได้

ในส่วนของข้อคำถามทางลบรายข้อที่นักศึกษาประเมินว่ามีเจตคติที่ไม่ดีต่อการใช้สื่อภาพยนตร์ 3 อันดับแรก พบว่า เรียนรู้ได้ช้ากว่าวิธีการบรรยาย ไม่มีผลต่อการพัฒนาความตื่นตัวด้านการเรียน และ ไม่จำเป็นต้องเรียนเพิ่มจากการบรรยายเนื้อหา อาจเนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนการสอนมาก่อนในชั้นปีที่ 2 และการเรียนโดยใช้สื่อภาพยนตร์เป็นการเพิ่มภาระงานให้แก่ นักศึกษาพยาบาล เนื่องจากในปัจจุบันการเรียนการสอนเน้นการบูรณาการและการส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น จึงทำให้นักศึกษาพยาบาลมีภาระงานค่อนข้างมากจากการเรียนการสอนในแต่ละวิชา ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้มอบหมายให้นักศึกษาดู ภาพยนตร์นอกเวลาเรียน หลังจากนั้นจึงมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ วิธีการดังกล่าวทำให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจในปรากฏการณ์การเจ็บป่วย แต่อาจส่งผลให้นักศึกษารู้สึกว่าต้องใช้เวลามากกว่าการเรียนด้วยการบรรยายเพียงอย่างเดียวและทำให้เกิดความรู้สึกเหนื่อยล้า ตรงข้ามกับการศึกษาของภาวดี เหมทานนท์ (2545) ที่พบว่า การใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิต การสอนการเรียนสนุก ตื่นเต้น ไม่เบื่อหน่าย มีความสุข ผ่อนคลายขณะเรียน และกระตุ้นให้ไปเรียนรู้เพิ่ม

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. การเลือกใช้อุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน ควรพิจารณาเรื่องความถูกต้องของเนื้อหาในภาพยนตร์ กับองค์ความรู้ทางจิตเวชในปัจจุบัน
2. การเลือกใช้อุปกรณ์เป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอนเป็นสิ่งสนับสนุนให้นักศึกษาเกิดความสนใจในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม ควรสนับสนุนให้นักศึกษาเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน และใช้หลักการเรียนรู้ร่วมกัน (cooperative learning)

ข้อจำกัดของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้สื่อภาพยนตร์ในรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตในวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสราษฏร์ธานี ซึ่งอาจมีข้อจำกัดในการนำผลการวิจัยไปใช้ในวงกว้าง นอกจากนี้ การศึกษาไม่ได้ทำการเปรียบเทียบก่อนการศึกษา ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนการสอนและรู้สึกชอบในการเรียนการสอนที่ผ่านมาที่มีการใช้สื่อภาพยนตร์อาจเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อเจตคติของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบเจตคติก่อนและหลังใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงในการวัดเจตคติ
2. ควรมีการศึกษาด้านผลการใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนการสอนรายวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวชในสถาบันการศึกษาอื่นๆ
3. ควรมีการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับการพยาบาลและศึกษาผลที่ได้จากการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต. (2550). *กรมสุขภาพจิตเปิดบ้านศรีธัญญาฉายภาพยนตร์ให้ความรู้ด้านสุขภาพจิต*. สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม, 2553, จาก <http://www.dmhweb.dmh.go.th/social/prelation/view.asp?id=28>
- กระทรวงวัฒนธรรม. (2555). *สื่อ-ภาพยนตร์วิทัศน์*. สืบค้นเมื่อ 22 พฤศจิกายน, 2555 จาก http://www.creativeculturethailand.com/detail_page.php?sub_id=3826
- กิตานันท์ มลิทอง. (2548). *เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

- ชุดิกายจน์ ฉัตรรุ่ง, และณิชารีย์ โจนกิตติกันต์. (2547). *ผลการใช้สถานการณ์จำลองที่เป็นสื่อวีดิทัศน์ในการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก ในวิชาการพยาบาลผู้สูงอายุ*. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสราษฏร์ธานี, สถาบันพระบรมราชชนก.
- ประมัตตะเวทิน. (2526). *หลักนิเทศศาสตร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรณรงค์ สิงห์สำราญ. (2550). *หลักนิเทศการสอน: ตัวบ่งชี้ผู้เรียนสำคัญ*. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2553, จาก <http://learners.in.th/blog/p-seenam/174417>
- ภาวดี เหมทานนท์. (2545). *ผลของการใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อในการเรียนรู้ในรายวิชาการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาทางจิตของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 3 รุ่นที่ 21 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554*. สืบค้นเมื่อ 21 พฤศจิกายน 2555, จาก <http://61.19.73.142/std6/doc/story6.pdf>
- วรพจน์ นวลสกุล. (2550). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการศึกษา*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน ศูนย์การศึกษาอุบลราชธานี.
- วาสนา แก้วหล้า. (2538). *การพัฒนาเจตคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลโดยใช้ตัวแบบสัญลักษณ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสราษฏร์ธานี. (2552). *การประเมินผลการจัดการเรียนการสอน ภาควิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ปีการศึกษา 2551*. สราษฏร์ธานี: สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข.
- สมชาย จักรพันธ์. (2550). *มองจิตผ่านจอ*. สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม 2553, จาก http://www.dmh.go.th/sty_libnews/news/view.asp?id=6719
- สถาบันพระบรมราชชนก. (2551). *ประมวลรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2545 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2551*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข.
- สุขเจริญ ตั้งวงษ์ไชย. (2550). *มองจิตผ่านจอฉบับรวมมิตร*. ราชวิทยาลัยจิตแพทย์แห่งประเทศไทย สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
- สุวิทย์ คำณี. (2550). *การพัฒนาการเรียนรู้อัตนธรรมของเจ้าของภาษาโดยใช้สื่อภาพยนตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- Dale, E. (1996). The cone of experience. In D. P. Ely & T. Plomp (Eds.), *Classic writings on instructional technology*. Englewood, CO: Libraries Unlimited.
- Rosenstock, J. (2003). *Beyond a beautiful mind: Film choices for teaching schizophrenia*. *Academic Psychiatry*, 27(2). Retrieved January 03, 2010, from website <http://ap.psychiatryonline.org/cgi/content/full/27/2/117>
- Wedding, D., Boyd, M.A., & Niemiec, R. M. (1999). *Movies and mental illness: Using films to understand psychopathology*. Gottingen, Germany: Hogrefe & Huber.

Attitude of Students toward Using Film as Instruction Media in the Course of Nursing Care of People with Mental Health Problems*

*Suthanan Kunlaka** M.N.S. (Mental Health and Psychiatric Nursing)*

*Kwanta Purivittayatheera*** M.N.S. (Psychiatric and Mental Health Nursing)*

*Panida Pumput**** M.N.S. (Mental Health and Psychiatric Nursing)*

Abstract: This descriptive research aimed at studying the attitude toward using film as instruction media in a course of nursing care of people with mental health problems. The sample consisted of 191 Juniors Nursing Students, Boromarajonani College of Nursing, Suratthani who attended the course of nursing care of people with mental health problems. Subjects were asked to complete a questionnaire including attitude toward using film as instruction media in the course of nursing care of people with mental health problems. Data were analyzed using descriptive statistics. Results showed that the mean scores of overall attitude for using film were at a good level. Results regarding each item of attitude revealed that using film can improve the critical thinking and the problem solving to care for people with mental health problems, the team working, and the cooperative learning. The mean scores of these 3 items were at a good level. Results of this study reveal that nursing students had positive attitude toward using film as instruction media, especially improving critical thinking, team working, and cooperative learning. Therefore, teachers are encouraged to produce instruction media in the course of nursing care of people with mental health problems in order to enhance students' learning skills to become knowledgeable and self-directed learners.

Keywords: Attitude, Film, Nursing students, Nursing care of people with mental health problems, Instruction media

**This study was funded by Boromarajonani College of Nursing Suratthani*

***Corresponding author, Professional Nurse (Teaching) Boromarajonani College of Nursing Suratthani, E-mail: suthanan_p@windowslive.com*

****Senior Professional Nurse (Teaching), Boromarajonani College of Nursing Suratthani*

*****Professional Nurse (Teaching), Boromarajonani College of Nursing Suratthani*